O credință care nu obligă la nimic este o credință moartă

Pentru orice om, cel mai important lucru din această viață este să cunoască scopul pentru care a fost creat. Este extrem de important să cunoască de ce i se cere să se pocăiască, să se lepede de sine și să creadă Cuvântul lui Hristos!

Scriptura ne arată că pentru reabilitarea omului, Dumnezeu a inclus în planul Său aceste trei lucruri, ele fiind părți integrate în acest proces al mântuirii.

În ceea ce privește credința, observăm cu tristețe că astăzi este înțeleasă în mod greșit de tot mai mulți oameni.

Una din înțelegeri pe care o auzim tot mai des este: crede că Domnul Isus este Mântuitorul tău personal, crede în jertfa Lui/crede că a murit pentru iertarea păcatelor tale, că a înviat... și ești mântuit. Evanghelia lui Hristos este deseori redusă doar la vestea bună despre jertfa și învierea Domnului.

Să ne întrebăm: Este suficient să credem doar această veste bună?

Oare la această „Evanghelie” s-a referit Domnul Isus când a poruncit să fie propovăduită la orice om? (... propovăduiţi Evanghelia la orice făptură. Cine va crede şi se va boteza, va fi mântuit. Marcu 16:15, 16)

Credința în jertfa și învierea Domnului, mântuiește chiar dacă credința nu lucrează împreună cu faptele mele? (Fraţii mei, ce-i foloseşte cuiva să spună că are credinţă, dacă n-are fapte? Poate oare credinţa aceasta să-l mântuiască? Iacov 2:14) Din Scriptură putem observa că există o credință care este moartă, fiind asemănată cu credința dracilor. (Tu crezi că Dumnezeu este unul, şi bine faci; dar şi dracii cred... şi se înfioară! Tot aşa şi credinţa: dacă n-are fapte, este moartă în ea însăși. Iacov 2:19, 17)

Dacă Scriptura spune că această credință o au și dracii, atunci trebuie să fie și o credință pe care ei nu o au, prin care să fim plăcuți lui Dumnezeu.

În viața de zi cu zi, se observă o legătură strânsă între ceea ce auzim, ce credem și ce facem. Pentru a arăta această legătură vom folosi o ilustrație:

– Citesc informații despre dezastre naturale. Aflu multe detalii despre furtuni, uragane, care fac ravagii, devastează totul în calea lor, aduc inundații și fac sute sau mii de victime. Dacă apare o asemenea situație, pentru a te putea salva trebuie să te oprești din lucrul tău și să te refugiezi într-un adăpost. Asemenea dezastre se manifestă de

obicei în alte zone, la mii de kilometri față de zona unde locuiesc eu.

Fiecare dintre noi are capacitatea, să creadă, sau să nu dea crezare acestor informații.

Dumnezeu a pus în noi toți, capacitatea de a crede, prin care omul poate să creadă sau nu informațiile primite. În acest stadiu pasiv, când mă informez, această credință nu mă implică la acțiune.

– Mă aflu în oraș să rezolv o problemă urgentă care nu suferă amânare și trec printr-o zonă unde reprezentanți ai autorităților orașului, înștiințează populația de apropierea unei furtuni de mari proporții care se va abate asupra orașului nostru. Ei dau și instrucțiunile necesare cu privire la modul de salvare.

Din datele meteo de până acum, la noi nu au mai fost asemenea dezastre. La auzirea acestei știri incredibile despre dezastrul care va veni, trebuie să fac o hotărâre. Să nu cred, sau să cred și să intru în alertă.

Dacă nu dau crezare anunțului, informațiile pe care le am despre furtuni nu-mi vor folosi la nimic. Dacă dau crezare veștii, această credință va fi obligată să lucreze, va trebui să intru în acțiune și să folosesc instrucțiunile autorităților pentru a mă salva.

– În situația furtunii, capacitatea mea de a crede se poate manifesta prin:

Necredință – când nu cred că poate să vină o asemenea catastrofă pe la noi; îmi văd mai departe de treabă și nu fac nimic pentru a-mi proteja viața.

Credință moartă – dau crezare veștii și sunt mulțumitor persoanei care m-a informat.

Dar mai amân, ca să-mi rezolv problemele urgente, nesocotind mesajul adus. Nesocotesc instrucțiunile de salvare, și nu mă refugiez într-un adăpost. Hotărăsc că mă voi adăposti și eu undeva într-un loc mai protejat, dar nu într-un adăpost sigur cum indică autoritățile.

Credință autentică – atunci când primesc aceste informații care mă obligă la acțiune, le cred ca fiind adevărate. Intru în stare de alertă, las tot ce aveam de făcut, decid să acționez, îmi implic voința, și fac ce se impune într-o asemenea situație. Accept planul de salvare al autorităților și îl pun în aplicare.

Salvarea mea va depinde de prezența mea în adăpostul indicat de autorități. Dar ca să ajung în el trebuie să fac mai multe lucruri. Să mă încred în reprezentanții autorităților, să cred că avertizarea este reală. Trebuie să accept planul ce conține instrucțiunile de salvare așa cum este întocmit de autorități, și să-l pun în aplicare.

În viața cotidiană este foarte clară legătura între ceea ce aud, ce cred și ce fac. Chiar dacă sunt recunoscător și mulțumitor celui care mă înștiințează că viața îmi este în pericol și totuși dacă nu fac nimic după ce aud, sunt pierdut.

Însă atunci când se pune problema salvării sufletului, astăzi tot mai mulți oameni afirmă că pentru a fi mântuit omul trebuie doar să creadă în lucrarea lui Hristos de la cruce, și să-I fie mulțumitor.

Se impune un răspuns la aceste înclinații tot mai accentuate spre o Evanghelie ușoară, care nu ne obligă la nimic.

Vom încerca să evidențiem prin Cuvântul Scripturii legătura de nedespărțit dintre credință și supunere/faptele credinței, parte ce îi revine omului care intră în legământ cu Dumnezeu. (furtuna = mânia lui Dumnezeu, adăpost = Hristos, instrucțiuni autorități = învățăturile lui Hristos)

Studiul face parte din broșura „Haina de nuntă”, accesibilă liber, în format audio și scris. Descoperă întreaga bibliotecă de resurse pe https://www.cuvantcurat.ro. Conținut similar în engleză găsești la https://www.unmodifiedword.com.